

THÀNH - KINH BẢO

NĂM THỨ 1

JUILLET - AOUT, 1931

SỐ 6

TÒA SOẠN BÁO:

Số 1, Phố Nguyễn-Trãi
Hà-nội, Bắc-kỳ

THƠ VÀ TIỀN-BẠC

Xin gửi cho Mục-sư Wm. C. Cadman
Quản-ly Thánh-Kinh Báo
Hà-nội, Bắc-kỳ

LỆ MUA BÁO:

Một năm (10 số) giá 1 p.00
Mỗi số 0 p.15
Mua báo xin trả tiền trước

CỨ ĐI!

Hãy bảo dân Y-sơ-ra-ên cứ đi (Xuất 14: 15).

TU!... Tu!... Tu!... Còi xe lửa rúc vang, xô-dộng cả không-khi. Các anh em Hội Tin-Lành Đông-Pháp dự Hội-đồng Tổng-liên-hội năm 1931 tại Hà-nội, sắp từ-giã nhau: kẻ ngã mũ, người bắt tay, cảm-tình chan-chứa. Giấy-lát, xe lửa lằn-lằn xa chạy, bao mắt dăm-dăm nhìn theo. Cái quang-cảnh ấy nhắc lại tin-dõ ở đời nay là khách bộ-hành, «Hãy cứ đi,» thật như câu gốc trong chương-trình của Hội-đồng đó. Tiếng «cứ» đó nguyên-văn Hê-bơ-rơ là *nasa*, có ý là nhờ cộc đời trại đi. Vậy biết tin-dõ dầu yêu-mến nhau, muốn luôn giao-thông xum-hợp, song Chúa bảo: «Hãy cứ đi,» nên phải tạm lìa, làm chứng nơi này nơi khác.

Xưa Chúa lấy lời đó mà bảo dân Y-sơ-ra-ên, họ thật lui tới dờ-dang: đằng sau có binh Ê-díp-tô mạnh-dạn, đằng trước có Biển Đỏ ngăn-trở. Vừa mới thoát vòng nô-lệ, thần-trí đã bị nhiều nỗi dè-nén, tự-nhiên họ phải nản chí ngã lòng. Thế mà Chúa bảo như vậy, thì họ há chẳng sợ chết trong biển hay sao? Nhưng, lớn thay đức-tin! mạnh thay can-dảm! dân ấy không sợ, chỉ biết vâng lời và nhờ quyền Chúa để thắng mọi nỗi ngăn-ngừa lối trước.

Đó há chẳng đáng làm thí-dụ về tin-dõ Hội-thánh hôm-xứ ngày nay sao? Kia, đằng sau có ma-quỉ lấy những sự thế-gian mà ngăm-đe, dõ-dành, phản-đối, lôi-kéo vào vòng xích cũ của tội-lỗi; đằng trước có biển khó-khăn lấp đường, dường như không thể tiến bước được.

Hỡi anh em! hãy theo gót dân đó, hãy vâng lời Chúa, lấy đức-tin mà quyết-định mạnh-dạn cứ đi: nào cầu-nguyện được linh-nghiệm, nào thực-hành lời Kinh-thánh, nào biết mình nên thánh, nào đầy-tràn Thánh-Linh, nào được mọi phước Tin-lành. Ôi! số tin-dõ mới có mấy ngàn người, mà xung-quanh hàng hai mươi triệu đồng-bào đang cần nhờ đến để được cứu-rỗi. Thế thì, đối với Chúa và số đồng-bào đó, có dám thiếu hồn-phận không? Chắc không! Vậy, dầu lắm sự khó-khăn ngăn-trở đến đâu, nếu cứ đi, thì Chúa sẽ rẽ nước biển, bày ra khô, khiến ta được hái trái tươi-tốt.

Lạ thay! trước khi phán câu gốc đó, Chúa đã hỏi Môi-se: «Sao người kêu-van ta?» Đành rằng Chúa vẫn bảo phải cầu-nguyện mãi, song đây có ý dạy: nếu muốn cầu-nguyện được nhậm, thì phải vâng-theo làm trọn ý Chúa, chớ cầu suông cũng chưa đủ đâu. Việc làm phải đi kèm với lời

cầu, là chị sanh đời của nó. Vì không biết thế, nên có nhiều lời cầu-nguyện hóa ra những tiếng nói lập vô-ích. Chính Chúa Jê-sus đã dạy ý đó: «**Chẳng phải những kẻ nói cùng ta rằng: Lạy Chúa, lạy Chúa, thì được vào nước thiên-dàng đâu; nhưng chỉ kẻ làm theo ý-muốn của Cha ta ở trên trời mà thôi**» (Ma 7: 21). Chúa và linh-hồn đồng-bào đời anh em phải hết sức cứ làm, hoặc về phần thiêng-liêng, hoặc về việc chứng đạo.

Tiếc rằng bao tin-dồ yếu-duối, chỉ hay quyết-định, song không vững chí như lòng làm trọn! Tiếc rằng bao tin-dồ có tánh hay thay-đổi, nên nay lần mai nữa, trước quyết-định, sau ngã lòng! Tiếc rằng bao tin-dồ lười-biếng dối mình, dầu cầu-xin Chúa cứ đi, nhưng không

chịu ý Chúa trong cảnh khó-khăn mà Ngài đã định! Vì cố đó, khi gặp cuộc phản-đối và cơn bắt-bớ, những sự quyết-định đó chỉ như giọt sương buổi sớm tiêu-tan khi mặt trời mới ló ở phương đông. Hãy nghe lời Chúa: «**Ai đã tra tay cầm cày, còn ngoái lại đằng sau, thì không xứng-đáng với nước Đức Chúa Trời**» (Lu 9: 62).

Có khi tin-dồ không thể cứ đi, vì tham quyền cao chức trọng, nên chỉ ngó quyền-chức đáng với tài-năng mà mình tưởng có, chớ không thấy vô-số dịp-tiện trên đường mình. Ấy là quên lời Chúa phán: «**Ai trung-tín trong việc rất nhỏ, cũng trung-tín trong việc lớn**» (Lu 16: 10). Hãy khiêm-nhường trung-tín, hằng ngày cứ đi, đừng bỏ thiếu một dịp-tiện nhỏ hay lớn nào, song phải lợi-dụng hết thảy mà hầu việc Chúa. Vì, muốn làm cái xích vững-

bền đủ sức neo tàu, thì cần phải rèn đủ và làm chắc từng vòng một, chớ chẳng phải làm luôn cả một dải dài dàu.

Về đời mình, anh em cứ đi đến bao giờ? Lúc ở đất, hãy đi đến khi việc cứu-chuộc của Đấng Christ được xong trong mình, nghĩa là mình trở nên thánh-khiết trọn-vẹn không chỗ trách được. Vì «**chúng ta là công-dân trên trời; ấy là từ nơi đó mà chúng ta trông-đợi Cứu-Chúa mình là Đức Chúa Jê-sus-Christ, Ngài sẽ biến-hóa thân-thể hèn-mạt chúng ta ra giống như thân-thể**

vinh-hiền Ngài»

(Phil. 3: 20). Còn về việc Chúa thì cứ đi đến bao giờ?

«**Tin-lành này về nước Đức Chúa Trời sẽ được giảng ra khắp đất để làm chứng cho muôn dân. Bấy giờ sự cuối-cùng sẽ đến**» (Ma 24: 14). Vậy, bao giờ ai nấy đều nghe biết Tin-

lành, thì việc anh em mới xong.

Cái gương cứ đi đó cũng treo trên bộ lịch-sử thế-gian: Trước đây mấy thế-kỷ, nước Tô-cách-lan (*Ecosse*) giao-chiến với nước Anh. Một trận kia, quân Tô rông-rã đánh suốt ngày, ai nấy kiệt sức ngã lòng, dường muốn bỏ giáo chịu thua. May dẫu quan nguyên-soái chạnh lòng nhớ đến vua *Bruce*, là bậc anh-hùng vô-địch mà dân Tô vẫn kính-mến, còn để lại trái tim quý-báu trong hộp gỗ. Ông liền sai đem trái tim đó liệng vào chiến-tuyến quân Anh. Thấy vậy, quân Tô vì lòng sùng-bái anh-hùng, không muốn để mất trái tim đó, bèn trở sức xông vào quân Anh. Song quân-lính càng tiến lên, người ta lại càng liệng trái tim xa hơn nữa. Thành-thủ quân Anh không sao chống nổi, quân Tô bèn hát được bài khải-ca. Bấy giờ Chúa Jê-sus ở trên trời, thấy trong

CỨ ĐI! xứ Đông-Pháp «những đám
(Tiếp theo) dân đông, thì động lòng
thương-xót, vì họ cùng-khốn và tan-
lạc như chiền không có kẻ chặn.» Thế
thì trái tim Chúa há chẳng dường như
thần-thức giữa đám người trầm-luân
hay sao? Vậy, vì lòng yêu-qui trái
tim đó, anh em Hội-thánh bôn-xứ hãy
bắt chước quân Tô, hãy cứ đi, hãy

xông vào, hãy chiếm lấy đồn-lũy của
ma-quỉ, cho đến linh-hồn mỗi người
bôn-xứ, không cứ ở thành nào làng
nào, đều được buông-tha cứu-rỗi.

Số 6 này gồm hai tháng Juillet và
Août, có mở rộng thêm trang cũng như
số 5 trước, nên phải dùng giấy mỏng
cho tiện sự gửi báo.— *T. K. B.*